

Ønske om at komme med under den Lovgivning. Jeg tror ikke, der er noget som helst i Vejen for, at Beløbet skal blive optaget. Landbrugerne vil meget gerne have deres Jord forbedret, i bedre Kultur, det er den Vej, de skal frem ad for at komme gennem Krisen. Det er heller ikke noget nyt, vi er inde paa, det ærede Medlem Hr. Slesbager er jo ikke ukendt med det, thi i det ærede Medlems Ministertid har vi haft en Bevilling til samme Formaal paa ca. 3 Mill. Kr., den er siden forhøjet til ca. 5 Mill. Kr., idet der er givet ca. 2 Millioner senere til samme Formaal. Det viser, at der baade til den ene og den anden Tid har været Brug for Bevillinger, endogsaa betydelige Bevillinger til dette Formaal.

Endelig skal jeg til Slutning nævne, at der i 1924 er indkommet et Andragende fra de samvirkende jydsk Landboforeninger, Husmandsforeningerne, de samvirkende Mergelselskaber og Hedeselskabet om, at der kunde dannes en stor Fond paa den Maade, at Staten udlaante et betydeligt Millionbeløb til Grundforbedringsarbejder, til Afvanding, Mergling eller lignende.

Det ærede Medlem Hr. Larsen-Badse og det ærede Medlem Hr. Slesbager gik ogsaa imod de Ændringer, der er foreslaaet angaaende Driftslaaneforeningerne, og det ærede Medlem Hr. Larsen-Badse sagde, at vi skulde dog først se, om det var nødvendigt at gaa til denne Ændring om Forhøjelse af Udlaanssummen fra 80 pCt. af Garantisummen til 100 pCt. Man skulde først se, hvilke Erfaringer man havde indhøstet under den nugældende Lov, for at se, om det var nødvendigt. I Aar er der ikke kommet Begøring fra Husmændene om mere end 600 000 Kr., netop fordi det er meget vanskeligt for dem at skaffe saa stor Garantikapital, som det er nødvendigt for dem at skaffe for at faa disse Beløb. Det er en meget betydelig Risiko, Husmændene gaar ind i, naar de deltager i disse Laaneforeninger. Der skal tegnes en meget stor Garantikapital af mange, Landboere og Husmænd, for at enkelte af dem kan faa Laan til Indkøb af Kreaturer o. s. v. Derfor har det i Aar, det andet Aar, været vanskeligt for dem at tegne en saa stor Garantikapital. Ligeledes er den Ændring, som gaar ud paa, at Staten skal deltage i eventuelle Tåb med Halvdelen, førend Reservefonden er opbrugt, afvist af de to ærede Ordførere med den Begrundelse, at det vel vil betyde en Fordel for Husmændene, men en større Risiko for Staten. Jeg tror ikke, det vil

blive større Risiko for Staten. Enhver maa indrømme, at det vil være nødvendigt for Husmændene at have en Reservefond i Laaneforeningerne, for det vil være meget vanskeligt for dem at opretholde det Arbejde, hvis de ikke har en Reservefond, men skal opkræve Bidrag hos Medlemmerne, naar der er paadraget Tab. Men de Foreninger, der har oparbejdet en Reservefond og maa bruge denne, for Staten deltager i Tabene, vil snart lære, at de kommer til at tage det første Tab alene, uden at Staten deltager i det, medens Staten for de Foreningers Vedkommende, der ingen Reservefond har oparbejdet, maa deltage med det samme. Derfor vil det uvægerlig gaa saaledes, at disse Driftslaaneforeninger vil undlade at oparbejde nogen Reservefond; det er de simpelt hen nødt til, hvis de vil være stillet lige overfor Loven, og hvis de ikke vil paatage sig større Risiko, end det er nødvendigt for dem. Derfor vil denne Oparbejdelse af en Reservefond være umuliggjort, hvis man opretholder Bestemmelsen, saaledes som den nu staar i Loven, og derfor nærer jeg ingen som helst Tvivl om, at den her foreslaaede Ændring vil betyde overordentlig meget, for at disse Foreninger kan komme til at arbejde godt, hvorimod den ikke vil betyde den fjerneste Risiko for Statens Vedkommende i Fremtiden. Derimod vil enhver Oparbejdelse af en Reservefond utvivlsomt stagnere, hvis vi bibeholder den nugældende Bestemmelse.

Det ærede Medlem Hr. Trier spurgte mig, da han omtalte disse Forslag, om der ikke kunde være Mulighed for, at Staten vilde yde Laan til saadanne Driftslaaneforeninger, der maatte blive oprettet af andre Landbrugere end dem, der her er Tale om, hvis f. Eks. de større Landbrugere maatte ønske at faa de samme billige Laan som de mindre Landbrugere, ved Stiftelse af saadanne Driftslaaneforeninger. Jeg skal hertil sige, at Regeringen ikke har noget imod, at Staten yder Laan til større Landbrugere, der vil vise den samme Forstaaelse og den samme Kameratskabsfølelse, som Husmændene har udvist ved Oprettelsen af disse Driftslaaneforeninger til Støtte for de mindre Landbrugere, der har Vanskelighed ved at skaffe Kapital til Indkøb af Besætning og lignende. Hvis der fra de større Landbrugeres Side næres Ønske om at komme ind under de samme Vilkaar i saa Henseende, de samme Fordele, som de mindre Landbrugere, er Regeringen villig til at imødekomme et saadant Ønske.

Det ærede Medlem Hr. Slesbager gik